

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 24. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Onsdag den 24. marts 2010
Tidspunkt: Kl. 10.15
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Anne-Marie Meldgaard (S) formand, Michael Aastrup Jensen (V), Eva Kjer Hansen (V) næstformand, Flemming Møller (V), Pia Adelsteen (DF), Ib Poulsen (DF), Kim Mortensen (S), Jeppe Kofod (S), Anne Grete Holmsgaard (SF), Pia Olsen Dyhr (SF), Lone Dybkjær (RV), Per Clausen (EL)

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen

Punkt 1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd den 25.-26. marts 2010

Formanden gjorde opmærksom på, at Europaudvalget i løbet af de kommende måneder ville arbejde meget grundigt med Europa 2020-strategien og overvejede at vedtage en beretning om den. Derfor forventede hun, at regeringen fortsat ville orientere udvalget grundigt om processen, før strategien skulle vedtages i juni.

Statsministeren: I anledning af det, formanden sagde om 2020-strategien, vil jeg kvittere for det engagement, Europaudvalget udviser. Jeg vil give tilsagn om, at vi gerne bistår og samarbejder om 2020-strategien, som jo vil tage form i løbet af foråret. En række ministre vil i den sammenhæng optræde her i udvalget og forelægge strategiens sektorspecifikke mål.

Det matcher egentlig meget godt med, hvad der er hovedindholdet på det EU-topmøde, der finder sted i morgen og i overmorgen. Der er to hovedemner, nemlig 2020-strategien – den nye strategi for vækst og beskæftigelse – og status for de globale klimaforandringer. Jeg har også en klar forventning om, at situationen i Grækenland vil blive berørt.

For at starte med 2020-strategien først, så er formålet jo at udvikle et fælles europæisk svar på de betydelige økonomiske udfordringer, som EU's medlemslande står over for på den lidt længere bane. Det gælder den stadig mere intense konkurrence fra de nye vækstøkonomier. Det gælder den demografiske udvikling. Det gælder omstillingen til grøn økonomi. Det gælder også hele udfordringen med at konsolidere de offentlige finanser oven på den finanskrise og senere økonomiske krise, vi har oplevet – og stadig væk befinder os i.

På baggrund af den mere overordnede strategiske drøftelse, vi havde på det ekstraordinære topmøde i februar, fremlagde Kommissionen i starten af marts et konkret forslag. Det er hensigten, at vi på topmødet i morgen og i overmorgen skal tage stilling til nogle af hovedelementerne i Kommissionens forslag. Det handler om de overordnede målsætninger, de tematiske prioriteringer og strategiens governancestruktur, hvorimod strategiens nærmere indhold – som jeg an-

tydede det for et øjeblik siden – først forventes besluttet på et topmøde i juni, efter at de relevante sektorråd og Europa-Parlamentet har været inddraget i arbejdet. Det gør det netop også relevant at vende tilbage til selve strategiens indhold i løbet af foråret. Det vil der være rig lejlighed til.

Der er bred enighed om, at den nye vækststrategi skal fokusere på nogle få mål, som er centrale for at styrke EU's langsigtede vækstpotentiale – altså i modsætning til Lissabonstrategien: Mere fokus, færre mål. Kommissionen lægger op til, at der skal fastsættes kvantitative mål for henholdsvis beskæftigelsesfrekvens, udgifterne til forskning og udvikling, andelen af unge som tager en uddannelse, klima og energi samt fattigdom. Det er tanken, at disse EU-mål i en efterfølgende proces skal omsættes til nationale mål, som tager højde for det enkelte lands situation og udgangspunkt.

Jeg har en forventning om, at der vil være ganske bred opbakning til selve konceptet med at fastlægge nogle kvantitative mål både på EU-niveau og nationalt niveau. Det er lidt uklart, hvor langt vi når på mødet torsdag-fredag. Der er mange forskellige synspunkter, når det gælder de præcise mål og de præcise tal. Der er nogle lande, der ønsker mere tid til at analysere Kommissionens forslag.

Der er især mange lande – det er vel omkring halvdelen – som er skeptiske over for et kvantitativt EU-mål vedrørende antallet af fattige. Modstanden går naturligvis ikke på selve formålet – altså målsætningen om at reducere fattigdommen i Europa; det er alle i sagens natur enige om – men der er mange, der finder, at et kvantitativt mål, som alene fokuserer på den relative indkomstfordeling, er misvisende i forhold til fattigdomsbegrebets kompleksitet. Og nogle lande er betænkelige ved – af mere principielle grunde – at fastsætte meget præcise EU-mål på det socialpolitiske område, som mange opfatter som et primært nationalt ansvarsområde.

Med hensyn til strategiens governancestruktur – altså de styringsmæssige rammer – lægges op til, at Det Europæiske Råd skal spille en central rolle. Det foreslås også at etablere et tidsmæssigt link mellem de nationale afrapporteringer i forhold til stabilitets- og vækstpagten på den ene side og 2020-strategien på den anden side. Der vil fortsat være tale om to forskellige instrumenter, og der lægges ikke på nogen måde op til at svække stabilitets- og vækstpagten. Kommissionen skal kunne vedtage henstillinger og i sidste instans advarsler for at sikre, at medlemslandene lever op til vækst- og stabilitetspagten.

Fra dansk side støtter vi arbejdet med EU's nye 2020-strategi. Det er helt afgørende, at der både på nationalt niveau og på EU-plan arbejdes målrettet for at sikre de bedste rammer for langsigtet vækst og jobskabelse. Det er den samme udfordring, vi har taget på os og forsøger at adressere i regeringens Vækstforum. Der er også et sammenfald tidsmæssigt i de mål, vi stiller op i regeringens nye arbejdsgrundlag Danmark 2020, og målene i EU's 2020-strategi.

Kommissionens forslag indeholder mange gode elementer, som flugter fint med danske prioriteter. Det gælder f.eks. det store fokus på at fremme en vidensbaseret, konkurrenceorienteret og grøn økonomi. Regeringen støtter derfor også tanken om, at der kan fastsættes kvantitative mål, som på nationalt plan tilpasses det

enkelte lands udgangspunkt, og som kan summeres op i ambitiøse europæiske målsætninger. Det vil kunne bidrage til at sikre en høj ambition på EU-niveau og samtidig give et stærkt nationalt ejerskab til strategien.

Vi støtter de fire målsætninger om beskæftigelse, forskning, udvikling og innovation, uddannelse og energi/klima, idet de præcise talstørrelser naturligvis bør analyseres nærmere.

Derimod deler vi den skepsis, som findes i en stribe medlemslande over for et kvantitativt EU-fattigdomsmål. Fattigdom er et komplekst begreb, som indeholder mange andre aspekter udover det rent indkomstrelaterede. Derfor er vi meget skeptiske over for en tilgang, som – hvis man tænker det igennem – kan give absurde observationer. Hvis man anvendte dette begreb på den koreanske halvø, så ville man nå til den konklusion, at der er færre fattige i Nordkorea end i Sydkorea. Bare for at antyde hvad problemstillingen er.

Hvis der skal vedtages et EU-fattigdomsmål, så er det væsentligt, at det sker på en måde, som tager højde for, at socialpolitikken primært er et nationalt ansvar, og at medlemslandene har forskellig tilgang til problemet.

Det, jeg siger her, er baggrunden for, at vi indenrigspolitisk har taget hul på arbejdet med at udvikle retvisende fattigdomsindikatorer.

Med hensyn til strategiens governancestruktur kan regeringen generelt støtte Kommissionens forslag, som forhåbentlig vil bidrage til at gøre strategien mere ambitiøs, mere målrettet og mere forpligtende.

Med hensyn til klima er tanken, at vi skal gøre status for de internationale klimaforhandlinger og drøfte den videre proces frem mod COP16 i Mexico. Det var egentlig også på dagsordenen ved det sidste møde, men blev fortrængt af den græske problemstilling. Nu vender vi så tilbage til temaet i morgen og i overmorgen. Jeg forventer i den forbindelse at give en status for Copenhagen Accord. Situationen er jo den nu, at FN har modtaget positive tilbagemeldinger fra mere end 100 lande – jeg tror, det aktuelle tal er 110 lande – som tilsammen repræsenterer mere end 80 pct. af de globale CO₂-udslip og op mod 90 pct. af den globale velstand. Det er pænt positivt, for det viser, at Copenhagen Accord opfattes som en relevant ramme for de videre forhandlinger – også selv om vi fortsat står over for store udfordringer.

Præcis af den grund er det derfor også vigtigt, at vi får fremdrift i operationaliseringen af Copenhagen Accord. Det er vigtigt, at EU engagerer sig stærkt i det arbejde. Det rette sted at begynde er efter min opfattelse opstartfinansieringen. Det vil sende et stærkt signal til udviklingslandene om, at vi står ved det betydelige beløb – 30 mia. dollars – i perioden 2010-2012, som blev stillet i udsigt i Copenhagen Accord. Jeg tror, det vil kunne bane vejen for fremskridt, også når det gælder gennemførelse af andre elementer i Københavnsaftalen. Derfor bør EU tage initiativ til konkrete drøftelser med andre donorlande og modtagerlande om, hvordan vi i praksis får penge til arbejdet, så det understøtter formålet. Det vil især sige indsatsen med tilpasning, kapacitetsopbygning, skovindsats og teknologi.

Det er generelt vigtigt, at vi arbejder for en så konkret og resultatorienteret klimadagsorden som overhovedet muligt. Vi må erkende, at den store, forkromede

klimaaf tale nok ikke ligger lige for. Der er stadig store udfordringer og forskellige tilgange blandt nøgleaktørerne. Men så meget desto vigtigere er det jo, at der arbejdes på at finde konkrete løsninger på konkrete delproblemer både i FN-sporet og i andre relevante sammenhænge. I den forbindelse bør EU naturligvis spille en nøglerolle.

Endelig er det mere end sandsynligt, at vi på mødet også kommer ind på den fortsat vanskelige situation i Grækenland. Status i den sag er jo, at Grækenland for nylig har besluttet en række meget markante tiltag for at bringe deres offentlige finanser tilbage på et holdbart spor. Kommissionen og EU's finansministre har vurderet, at disse nationalt funderede tiltag er tilstrækkelige. Fremadrettet udestår der en meget betydelig opgave for Grækenland med at gennemføre tiltagene. Fra EU's side bakker man fuldt ud op bag den græske regerings bestræbelser. Det var også det, der var hovedbudskabet i den støtteerklæring, som udgik fra det ekstraordinære topmøde i februar.

Lad det være min indledning.

Kim Mortensen var glad for statsministerens bemærkninger om løbende inddragelse af Europaudvalget, idet det ind imellem kan være svært at få et overblik over den samlede nationale strategi. Han spurgte, hvilken minister der ville være tovholder med hensyn til den nationale strategi. Er det statsministeren, udenrigsministeren eller finansministeren?

I forhold til de fem målsætninger delte han det synspunkt, at det er vigtigt, at der er kvantitative målsætninger og forpligtende målsætninger. Han delte også Kommissionens synspunkt om, at der må være kvantitative målsætninger, når det drejer sig om bekæmpelse af fattigdom. Det er vigtigt også nationalt at forholde sig til, hvordan man bekæmper fattigdom. Han syntes, man også som udgangspunkt skal have en kvantitativ og forpligtende målsætning, når det gælder bekæmpelse af fattigdom i EU, selv om man altid kan diskutere, hvordan den skal udformes.

Med hensyn til beskæftigelsen pointerede han, at målsætningen også må handle om ungdomsarbejdsløsheden.

Med hensyn til etableringen af nye grønne jobs spurgte han, om regeringen arbejder med et særligt udspil.

Foranlediget af Kommissionens bemærkninger om, at Økofin skal have en fremtrædende rolle, kunne Kim Mortensen frygte, hvis de kvantitative målsætninger udelukkende blev et anliggende for finansministrene. Han kunne godt tænke sig, at det politisk ville blive mere bindende, hvis det var noget, statsministrene tog stilling til på topmøderne.

Per Clausen spurgte, om han skulle forstå statsministerens bemærkninger om Grækenland på den måde, at det er fuldstændig forkert – som det forlyder i de danske medier – at den danske regering er af den opfattelse, at der skal stilles yderligere krav til den græske regering.

I det foreliggende udkast til konklusioner taler man om forstærket koordination og en effektiv gennemførelse af den økonomiske politik, som EU beslutter sig for. På den ene side giver statsministeren udtryk for, at han støtter dette. På den anden side må vi vel forvente, at når Kommissionen kommer med sin udmelding om den danske konvergensplan, så vil statsministeren sige, at når den danske regering mener, dens plan vil opfylde konvergenskravene, så er det godt nok.

Når statsministeren siger, at en forkromet løsning på klimaproblemerne ikke ligger lige for, kunne Per Clausen ikke forstå, at et af de konkrete initiativer ikke var at sige, at fordi det vil være utrolig gavnligt for den økonomiske udvikling, at Europa hurtigt bliver uafhængig af fossile brændsler, så vil vi allerede nu gå op til en 30 pct. målsætning med hensyn til CO₂-udledning.

Anne Grete Holmsgaard hæftede sig ved, at der var planlagt to temamøder om 2020-strategien, et i efteråret og et i begyndelsen af 2011, og spurgte, hvorfor man ikke vil starte med energien.

Med hensyn til klima står der, at man vil refokuseres indsatsen, men samtidig bakker man op om den udtalelse fra Kommissionen, der kom den 9. marts om, at vi nok desværre ikke kan nå så meget i Mexico, som vi kunne ønske os, så vi må nok vente med en eller anden form for forpligtende aftale til Sydafrika i 2011. Hun spurgte, om det reelt betyder, at vi har opgivet Kyoto, idet den første Kyotoperiode udløber i 2011.

Vedrørende klimaaftalen står der i punkt 12, at man skal undersøge mulighederne for samarbejde med andre industrialiserede partnere om at udnytte mulighederne for fastsættelse af normer. Det opfattede hun som et spørgsmål om standarder, f.eks. for udslip fra transportsektoren, men det kunne også være udslip fra kraftværker.

Til sidst spurgte hun, hvad Kommissionen er blevet bedt om at forberede til Det Europæiske Råd om den nye strategi.

Jeppe Kofod sagde, at hvis det femte mål i 2020-strategien vedrørende fattigdomsbekæmpelse ryger ud, så vil det være væk i den videre proces. Derfor spurgte han, om regeringen vil blokere for, at der kommer en kvantitativ fattigdomsmålsætning i EU. Kommissionens mål er, at 20 millioner færre mennesker skal være fattige i 2020. Når der står, at målene skal tilpasses de enkelt landes udgangspunkt, må det vel også gælde fattigdomsmålsætningen. Han pegede på, at hvis vi ikke bekæmper fattigdommen i EU, rammer det os i Danmark med det indre marked, vi har, ikke mindst i forhold til de nye medlemslande.

Pia Olsen Dyhr erklærede sig enig med Kim Mortensen i, at EU skal have et fattigdomsmål.

Hun henviste til, at klima- og energiministeren i et samråd i Miljøudvalget i onsdags havde sagt, at den internationale maritime organisation skal levere nogle værktøjer for at opnå 20 pct. målsætningen inden Mexico. Hun mente, Danmark måtte lægge et særligt pres på, så dette sker. Hun nævnte, at klima- og energiministeren tidligere har sagt, at vi må sikre os, at IMO leverer til COP16, og spurgte, om statsministeren ville sige det samme.

Formanden nævnte, at samrådene i Europaudvalget udsendes over tv, og bad statsministeren uddybe, hvad han mente, når han sagde, at der fra Grækenlands side var taget en række initiativer, som EU havde tilsluttet sig.

Statsministeren svarede Kim Mortensen vedrørende rollefordelingen i dansk perspektiv, at de danske mål i sagens natur i høj grad bliver styret af Finansministeriet. I forhold til Europaudvalget vil det være de respektive fagministre, der har ansvaret for, hvad der sker på deres område i relation til EU. Og det vil være udenrigsministeren, der indhenter mandatet til topmødet.

Med hensyn til arbejdsdelingen mellem Økofin og statsministerkredsen har den nye faste formand for Det Europæiske Råd lagt vægt på, at det Europæiske Råd får en nøglerolle i forhold til strategien, men det mødes jo ikke så tit som finansministrene.

I forhold til Per Clausens indlæg sagde statsministeren, at han ikke kunne genkende billedet af, at regeringen ikke skulle tage EU-processen i forbindelse med konvergenskravene alvorligt. Vi skal opfylde konvergenskravene, også for vor egen skyld, fordi det på længere sigt ikke er holdbart, at indtægter og udgifter ikke svarer til hinanden.

Med hensyn til reduktionsmålene vedrørende CO₂ gentog statsministeren, hvad der var sagt ved mange tidligere møder, og pointerede, at EU's position er uændret, at problemet må løses i en global sammenhæng.

Statsministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at det er Van Rompuy, der tilrettelægger, hvad der skal drøftes på temamøderne. Han havde selv en oplevelse af, at økonomi og grøn vækst gik hånd i hånd.

Vi har ikke opgivet Kyoto. Den anden Kyotoperiode løber fra 2012, og det er forventningen, at der træffes beslutninger inden da.

Det, der står i udkastet i punkt 12 om normer, er en markering af et ønske om at udvikle nogle normer og standarder, der kan fremme en grøn udvikling. Statsministeren nævnte i den forbindelse, at han selv i forbindelse med et besøg i Sydkorea og Japan i sidste uge havde haft lejlighed til at diskutere disse spørgsmål med sine kolleger i forbindelse med normer for elbiler, som ville få et betydeligt løft, hvis man var i stand til at udvikle nogle fælles standarder.

I svaret til Jeppe Kofod pointerede statsministeren, at regeringen ønsker at bekæmpe fattigdom, og regeringen er ikke skræmt over for at få kvantitative mål, men en fattigdomsgrænse skal være relevant, og regeringen er skeptisk over for den model, Kommissionen foreslår, og det er en skepsis, den deler med andre regeringer. Han nævnte, at man i EU arbejder med en grænse på 60 pct. af medianindkomsten, mens vi i Danmark opererer med 50 pct. af medianindkomsten. Med den danske grænse er 91.000 studerende fattige, men efter EU's grænse er 135.000 fattige. For statsministeren var det ikke relevant at definere de studerende som fattige. Samtidig vil nogle mennesker, som de facto er marginaliserede, måske ikke blive betragtet som fattige. Det er baggrunden for, at vi i den danske 2020-strategi arbejder med at udvikle en retvisende fattigdomsindikator. Den skepsis må afklares, før vi kan støtte et kvantitativt fattigdomsmål i EU.

Med hensyn til Pia Olsen Dyhrs spørgsmål om vejen fra COP15 til COP16 gav statsministeren fuld opbakning til det, klima- og energiministeren havde sagt under samrådet i Miljøudvalget. I vort arbejde som COP-formand, som varetages af klima- og energiministeren, arbejder vi fortsat for at opnå så gode fremskridt inden Mexico som overhovedet muligt, og vi præciserer, at IMO's bidrag er relevant.

Statsministeren sagde til formanden, at han gerne bidrog til folkeoplysningen, men møderne i Europaudvalget afvikles med henblik på mandatgivning og udvalgets interne processer. Hvis udvalget i forhold til sin egen beslutningsproces har brug for at vide, hvilke beslutninger der er truffet i det græske parlament, formidlede han gerne, at Finansministeriet oversendte et notat herom.

Kim Mortensen takkede for svaret vedrørende rollefordelingen. Han forstod, at det var finansministeren, Europaudvalget skulle have i samråd.

Han syntes, statsministerens svar vedrørende fattigdom i anden runde var mere imødekommende. Han forstod, at den danske regering ikke ville blokere, men var åben over for, at man skulle finde et kriterium, som man kunne blive enige om. Hvis man skal måle, om det går den rigtige vej, er man jo nødt til at kende udgangspunktet i 2010 eller 2011. Han gentog, at Socialdemokraterne er interesseret i, at man får snakket sammen om, hvad der skal være det nationale fattigdomskriterium, idet kriterierne jo skal være forskellige fra land til land. Han ville gerne vide, hvilke lande der ligesom Danmark var skeptiske over for Kommissionens fattigdomsgrænse.

Anne Grete Holmsgaard gentog, at hun syntes, det var lidt sent, hvis man først fik en temadrøftelse om energi i 2011, altså efter Mexico. Det er ganske vist Van Rompuy, der fastlægger dette, men statsministrene kunne jo opfordre ham til at fremskynde den drøftelse.

Statsministeren nævnte elbiler som et udmærket eksempel på, at fælles standarder kan hjælpe klimaet. Anne Grete Holmsgaard pegede på, at man også kan gennemføre noget, der virker umiddelbart i retning af at nedbringe udslippet, f.eks. ved at lave en regulering af, hvad der må komme op af skorstenen på kraftværker. Hun pegede på, at den kvotehandel, som man havde håbet på, ikke engang fungerer på europæisk plan, fordi priserne er så lave. Bør vi ikke i Mexico gå efter nogle internationale standarder, der rent faktisk kan sænke udslippet?

Statsministeren siger, at vi ikke har opgivet Kyoto, men er der overhovedet nogen, der slås for Kyoto?

Hun spurgte, om vi vil gå sammen med de lande, som er mest fremme i skoen, når det drejer sig om at gøre noget mere selv vedrørende klima og energi.

Per Clausen forstod, at det var vigtigt for statsministeren, at studerende ikke blev talt med blandt de fattige, og spurgte, hvordan det ligger med kontanthjælpsmodtagere. Han spurgte, om statsministeren ikke er enig i, at når vi insisterer på at have åbne grænser og fri bevægelighed for arbejdskraft, så giver den meget store økonomiske ulighed problemer med social dumping og kriminalitet.

Han ville gerne være sikker på, at det er rigtigt forstået, at det er regeringens strategi, at koordineringen af den økonomiske politik i EU skal styrkes, og at koordi-

neringen også skal slå igennem i den nationale politik, selv om regeringen nogle gange giver udtryk for en lidt oprørske tankegang. Giver det ikke regeringen anledning til overvejelser om, hvorvidt EU's meget klare fokusering på konvergenskriterierne godt kan give nogle problemer i forhold til den økonomiske udvikling i de kommende år, hvor bl.a. vismændene siger, at alt for meget stramning kan sætte opsvinget i stå, og at man måske i stedet for skulle satse på en investeringspolitik som fremmer en grøn omstilling?

Han forstod, at Danmark ikke presser på for, at vi kommer med et selvstændigt udspil vedrørende en 30 pct. reduktion af CO₂. Det syntes han ikke var helt i overensstemmelse med det, klima- og energiministeren havde sagt tidligere på dagen.

Pia Olsen Dyhr spurgte, om Danmark vil støtte en fattigdomsgrænse, hvis man får afklaret, at studerende ikke falder ind under den.

Hun pegede på, at skibsfarten udleder 4 pct. af den globale CO₂, og spurgte, om det vil være et tema, som den danske regering tager op på topmødet.

Lone Dybkjær var glad for, at statsministeren sagde, at det var finansministeren, der var omdrejningspunktet, når det handler om EU's 2020-strategi. Det Radikale Venstre er meget optaget af 2020-strategien og holder i eftermiddag en konference om emnet. Det Radikale Venstre er interesseret i en dialog med regeringen. Hun opfordrede regeringen til at gå i dialog med partierne om dette emne, idet det kunne være, partierne havde nogle gode ideer.

Hun opfattede det sådan, at statsministeren med hensyn til fattigdomsindikatorer i hvert fald ville sige, at han var optaget af at bekæmpe fattigdommen, og at vi måtte finde frem til nogle målemetoder, som var relevante. Hun var enig i, at studerende ikke skal regnes for fattige. Men der er nogle i Danmark, der har for lidt, og der er frem for alt nogle i Europa, der har for lidt, og de vil søge de steder hen, hvor de mener, de kan få det bedre.

Formanden mente, det var meget nyttigt at få at vide, at det var finansministeren, der var omdrejningspunktet. Det sagde hun på baggrund af, at udenrigsministeren på det seneste møde i Europaudvalget havde givet tilsagn om at møde op i et samråd og diskutere 2020-strategien.

Statsministeren gentog vedrørende fattigdomsdiskussionen, at han klart meldte sig på banen blandt dem, der ønsker at bekæmpe fattigdom. Han pegede på, at vi i Danmark har en rimelig jævn indkomstfordeling, hvilket han mente giver sammenhængskraft. Statsministeren var enig med Per Clausen i, at fattigdommen i Europa har betydning på grund af den fri bevægelighed af arbejdskraften. Derfor må der være fokus på at gøre Europa rigere og øge velstanden. Men statsministeren fastholdt sin skepsis over for Kommissionens fattigdomsbegreb og mente, man risikerer at gå galt i byen, hvis man indfører et fattigdomsbegreb, som indebærer, at når det går skidt for samfundet, bliver der statistisk færre fattige, og når der går godt, bliver der flere. Statsministeren mente, det fattigdomsbegreb er for firkantet, og kunne derfor ikke give Pia Olsen Dyhr tilsagn om, at han kunne acceptere det, hvis de studerende blev pillet ud.

I anledning af Kim Mortensens spørgsmål om, hvilken landekreds der deler vores skepsis over for Kommissionens fattigdomsbegreb, sagde statsministeren, at det var omkring halvdelen. Nogle af dem havde det principielle synspunkt, at socialpolitik er et nationalt anliggende.

Statsministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at det er den faste formand for Det Europæiske Råd, der har det prærogativ, at han fastlægger, hvad møderne skal handle om. Når der endnu ikke er kommet et energitudspil fra Kommissionen, hænger det sammen med kommissionsdannelsen. I øvrigt tilføjede statsministeren, at klima- og energiproblemerne også diskuteres uden for temamøderne.

Statsministeren delte Anne Grete Holmsgaards betragtninger om, at standarder kan være et vigtigt element i forhold til at fremme en grøn udvikling, og mente, der ligger en vækstdynamo i et reelt grønt indre marked. I den forbindelse pegede han på, at der er indgået en frihandelsaftale med Sydkorea, og at der er diskussion om en aftale med Japan, så man samarbejder om udvikling af fælles standarder.

Statsministeren sagde til Per Clausen, at han ikke mente, der var nogen diskrepans mellem det, han havde sagt, og det, klima- og energiministeren havde sagt om de 20, respektive 30 pct. Han mente, EU var kommet med et offensivt udspil og havde tilbudt at gå til 30 pct., hvis andre lande gjorde noget tilsvarende. Vi skal også nå videre i forhandlingerne om alle de øvrige komponenter, der f.eks. handler om skove og opstartfinansiering, for at opnå momentum frem mod Mexico. Vi skal også have IMO med.

Statsministeren sagde til formanden og andre vedrørende rollefordelingen, at når det drejer sig om forholdet til EU, er det udenrigsministeren, der er ressortminister, og det er også udenrigsministeren, der forelægger mandat i Europaudvalget, når EU skal tage stilling til 2020-strategien. Men de nationale mål skal jo indpasses i EU-målene, og her er det finansministeren, der spiller hovedrollen. I forbindelse med de enkelte rådsformationers forberedelse vil det faktisk være næsten alle regeringens ministre, som er relevante. Så enkelt – og så kompliceret – er det.

Lone Dybkjær spurgte, om vi har nogle danske ideer om, hvad man kan gøre på europæisk plan for at bekæmpe arbejdsløshed, og nævnte som et eksempel, at vi her i landet har haft succes med at udvikle erhvervs-ph.d.'er.

Anne Grete Holmsgaard gentog sit spørgsmål om, hvorvidt Danmark arbejder aktivt for at lave alliancer inden for EU med de lande, som vil gå længst med hensyn til klima og energi.

Statsministeren syntes, det var et udmærket eksempel, Lone Dybkjær kom med. Han mente, grundtanken var rigtig, nemlig at man fastsætter nogle få, men præcise EU-mål og så lader hvert enkelt land "oversætte" dem til noget, der virker i det enkelte land, da udgangspunkterne er meget forskellige. Han forudså, at der fra nu af og frem til strategiens endelige vedtagelse i juni ville blive rig lejlighed til at diskutere strategien, bl.a. med de ministre som sidder med ressortansvaret for de enkelte områder.

Statsministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at Danmark klart står for den offensive linje, når sager om klima og energi diskuteres, og vi gør os som en del af vor almindelige mødeforberedelse tanker om, hvilke lande der deler vores synspunkter.